

Суті МІКІКО ЯКЩО ПІДНЯТИСЯ СХИЛОМ ТІЄЇ ГОРИ...

ОПОВІДАННЯ
З японської переклав Павло БАСАНСЬКИЙ

«Якщо піднятися схилом тієї гори, то можна побачити море».

Хлопчик ішов із самого ранку. П'янкий трав'яний дух немовби нависав над гірською стежкою. Обличчям і спиною хлопчика тонкими цівками стікає піт, дихання було нерівне й важке,— він ішов, не зупиняючись ні на хвилину.

«Якщо піднятися схилом тієї гори, то можна побачити море».

Ці слова він багато разів чув, коли був ще зовсім маленький, від своєї бабусі, з якою тоді спав разом,— вона наспівувала їх замість колискової пісеньки. «Якщо піднімусь схилом тієї гори, що за нашим будинком,— то обов'язково побачу море»,— вирішив хлопчик.

У ці слова про «всього лише» одну гору, яку треба було здолати, аби побачити море, хлопчик повірив щиро й навіть не здогадувався, що це була скоріш за все тільки гарна приповідка.

Зараз він здолав уже другий і третій гірський верх, а моря все ще не було видно. Але хлопчик, повторюючи ці слова немов заклинання, йшов і йшов.

«Якщо піднятися схилом тієї гори, то можна побачити море».

До верха залишилося всього декілька кроків. Майже пробігши їх, хлопчик зупинився й глянув униз — на ту дорогу, яка чекала його попереду. Вона вилася між горами, то піднімаючись, то опускаючись, подібна до морських хвиль; і не було видно її ні кінця, ані краю,— довгим-предовгим був гірський шлях.

Вже ледве переставляючи охлялі ноги, хлопчик ще раз напружив усі свої сили.

«Якщо піднятися схилом тієї гори, то можна побачити море».

Хлопчик хотів бачити море, хай там що. Він і раніш, у часи тяжких розчарувань, коли в нього не виходило зробити те, що замислив, і коли труднощі та негаразди важким тягарем лягали йому на плечі, як стрілка компасу, що завжди показує північ, увесь час думав тільки про море.

«Я своїми власними ногами дійду до моря й побачу його. Коли здолаю ще й оту гору, за нею неодмінно буде море».

Проте, моря так само не було видно. Дорога, що тягнеться схилом, залишалась тією ж самою, без кінця то підіймалась, то опускалась.

«Усе, з мене досить», — як стогні, промайнуло в його голові, і хлопчик упав на траву. «Який сенс у тому, щоб без кінця то підійматися вгору, то спускатись униз? I скільки ж іще гір доведеться подолати таким чином? Адже зовсім невідомо, чи зможу я коли дістатися до моря».

Очі заливав піт. Хлопчик сидів на траві, і його обвівав свіжий гірський легіт. Через деякий час йому стало трохи легше, зовсім трішки.

Сонце підіймалося дедалі вище й вище. I тепер, подумавши про зворотний шлях додому, хлопчик важко зітхнув. Ale тут раптом йому вчулися звуки. Вони долинали звідкілясь ізгори. Хлопчик підвів голову й побачив великого білоніжного птаха, який, повільно змахуючи довгими крильми й немовби кличучи за собою, зник по той бік перевалу.

«Це ж чайка! — миттю підхопився хлопчик. — Чайка. Напевно, море десь неподалік. A якщо так, то, певна річ, он над тим схилом блакитно-сине небо виразно переходить у зеленкувато-бірюзовий колір моря».

«А зараз я вже точно дійду!»

Але все ж таки хлопчик трохи вагався. Та ось, оглядаючи дорогу, якою йому доведеться йти, він побачив, як перед ним, немов метелик, кружляє в повітрі і повільно опускається щось біле. Він схопив його й підніс до очей... — це виявилася одна-єдина, біла, мов сніг, пір'їнка.

«Це подарунок того птаха!»

Усього лише пір'їнка, але в уяві хлопчика вона враз перетворилася на великих білі крила, що лопотять у повітрі.

«Якщо піднятися схилом тієї гори, то можна побачити море».

Хлопчик ще раз зібрався з силами.

«Хай навіть мені треба буде дертися через три або чотири гори, я все одно, рано чи пізно, але дійду до моря, неодмінно дійду!»

I він, міцно стиснувши в долоні маленьку білу пір'їну, йшов, повільно підіймаючись схилом, а в його вухах чи у глибині душі прокинувся ледве чутний шум морського прибою.

Сугі Мікіко (нар. 1930 р.) — японська письменниця, родом з префектури Hiiata (острів Хонсю), пише повісті та оповідання для дітей, серед яких «Пісня проліска», «Дякую за вогонь», «Повість про невелике місто, вкрите снігом» та інші. Оповідання взято зі збірки «Пейзажі маленького міста».

На стор. 17 репродукція картини Санріо Сакаї «Тихий день на побережжі».